GILLETTE BURGUNDY – 2. FELVONÁS

Burgundia – Franciaország
2. FELVONÁS – Sabine visszatérése

A történetek sosem ugyanazok, mert a pillanatok, amelyekben találkoznak, sosem ugyanazok. A helyek változnak. Az évszakok változnak. Az emberek változnak. És amikor nők keresztezik az útjukat, a jóslás minden értékét elveszíti.

Ezt a történetet már elmeséltem egyszer. Ma újra el akarom mondani, nagyobb intenzitással, szinte beszélgetésként önmagammal – az emlékezet hívásaként, egy hangként, amely folyton kopogtat az idő ajtaján, és nemcsak arra emlékeztet, ami volt, hanem talán arra is, ami még lehet.

2. FELVONÁS – SABINE VISSZATÉRÉSE

Az első napjaimat a birtok átszervezésével töltöttem.

Néhány alkalmazott alkudozni akart.

Mások azt akarták elmagyarázni, hogyan csinálták mindig a dolgokat.

Néhányan úgy hitték, maga a hagyomány is érv.

Meghallgattam őket.

Aztán döntöttem.

Eszem ágában sem volt újratárgyalni a fizetéseket, a kiváltságokat vagy a régi szokásokat. Aki maradni akart, szívesen láttam. Aki menni akart, kézfogást és mosolyt kapott.

Harag nélkül.

Már régen megtanultam, hogy bizonyos szokások ritkán változnak.

Lecserélik őket.

Így hát új csapatot kezdtem építeni.

Felelős embereket.

Embereket, akiket nem kellett a nap minden órájában felügyelni.

A filozófiám egyszerű volt:

ne parancsolj.

Teremts felelősséget.

A hetek lassan teltek, a szőlők ritmusa és a burgundiai dombokon átfutó szél mérte őket.

Azt hittem, végre megtaláltam egy békét, amelyet már nem is kerestem.

Aztán egy délután egy olasz autó jelent meg a birtok bejáratánál.

Messziről láttam, ahogy egy nő és egy fiatalember kiszáll belőle.

Kerestek valakit.

Élénken beszéltek az egyik munkással, aki egy szót sem értett olaszul. Egyre csak egy nevet ismételgettek.

Az én nevemet.

Lóháton közeledtem.

És megállt az idő.

Sabine volt az.

Nem kellett megszólalnia.

Nem kellett bemutatkoznia.

Vannak arcok, amelyek mélyebben vésődnek az emlékezetbe, mint a fényképek.

Azonnal felismered őket.

Évtizedek múltán is.

Egy pillanatra újra fiatal lettem.

Nem a régi képek fiatalembere.

Nem a hivatalos iratok fiatalembere.

Az álmok fiatalembere.

A tévedéseké.

A beváltatlan ígéreteké.

A szívem olyan erővel kezdett verni, amelyről azt hittem, már rég elmúlt.

Leszálltam a lóról, és nyugalmat színleltem.

Elmosolyodott.

Ugyanaz a mosoly.

Ugyanaz a fény a szemében.

Az idő eleganciát adott hozzá, nem távolságot.

Mellette egy fiatalember állt, akit az unokaöccseként mutatott be.

Alaposan szemügyre vettem.

Volt valami nyugtalanító a hasonlóságban.

Ugyanazok a szemek.

Ugyanaz az arckifejezés.

Ugyanaz a makacs szelídség.

Sabine úgy nézett rám, ahogyan arra néz az ember, aki sosem ment el igazán az életéből.

Nem volt zavar.

Nem voltak magyarázatok.

Csak mindannak a csendes súlya, amit sosem éltünk meg.

Sétáltunk a szőlősorok között.

Úgy beszéltünk a múltról, ahogyan egy régi házról beszél az ember, amelyben még emlékek laknak. Megkérdeztem, hogyan sikerült rám találnia.

Felnevetett.

Egy nevetés, amelyre tökéletesen emlékeztem.

„A te hibád.”

„Az enyém?”

„Igen. Mindig mindent leírtál. Amit nem tudtál szemtől szemben elmondani az embereknek, azt a könyveiden keresztül mondtad el a világnak. Évekig követtem a szavaidat. Minden oldal újabb nyomot hagyott. Tudtam, hogy előbb-utóbb megtalállak.”

Hallgattam.

Mert igaza volt.

És abban a pillanatban megértettem valamit.

Nem véletlenül érkezett.

És talán én sem.

Néha az életnek évtizedek kellenek ahhoz, hogy befejezzen egy rég megszakadt mondatot.

Ferdinando